

Přicházím k tomu.
Ne!
Ještě k tomu nepřicházím.
Nevím o tom.
Pouze jdu.
Všímám si.
Přicházím k tomu.
Pozoruji.
Povídám si o tom.
Kdy jsem si o tom začal povídat?
A vůbec, nemluvil jsem o tom už někdy?
Vidím to poprvé.
Ale už jsem si o tom povídal.
Alespoň jsem o tom už četl.
Vypadá jako další.
S tímto konkrétním jsem poprvé.
Je to dobré.
Je to nové.
Ne všechno je nové.
Je tu mnoho toho, čeho tu už bylo předtím.
Vybírám slova.
Používám slova.
Mám mnoho slov.
Vlastním je.
Nejsem autorem.
Ovšem mám právo jako autor – slova měnit a

svobodně užívat.

Kde jsem je získal?
Přisvojil.
Ostatně, kdo je autorem práva?
A má na právo autorská práva?
Nejsem jeho autorem.
Ovšem mám autorovo právo, měnit a svobodně

užívat právo.

Činím tak i se slovy.
Čas od času si uvědomím, že jim vůbec nerozumím.
Občas mi ze všeho zůstanou jen ona.
Stále si to prohlížím.
Nyní se dívám jen na slova.
Vlastně nevím, na co se dívám.
Nemůžu se dívat na slova.
Myslím na ně.
Dívám se na věc.
Věc je slovo.
Dívám se na věž.
Věž je také slovo.
Má nějaké vlastnosti.
I slovo věc má vlastnosti.
Věc má tedy vlastnosti věže.
Ovšem není věží.
Slovo věž má tedy vlastnosti lži.
Ovšem není lží.
Vlastnost je slovem.
Má nějaké vlastnosti.
Vlastnost není věcí.
Věc je vlastnostmi.
Vlastností se mohou stát věci.
Vlastnosti nemohou mít svoje věci.
Věc je víc než vlastnost.
Nejdříve musí být věc, aby byla vlastnost.
Nejdříve musí být vlastnosti, aby mohla být věc.
Věc bez vlastností není ničím.
Vlastnosti bez věci nejsou.

Obojí již dávno existuje.
Vlastnosti beze slov jsou.
Věci beze slov jsou.
Nic nemusí být první, jelikož je obojí zároveň.
Slovo věc a slovo vlastnost může být samotné.
Myslím na slova.
Představuji si, že nemluví.
Dívám se opět na věc.
Co bych dělal nemaje slov?
Píši text.
Dívám se na slova.
Dívám se na věc.